

med ikke længere er berettiget til ledsagelse, for den fysiske tilstand og behovet er jo uændret.

Jeg tror, at det er værd at erindre sig, at da ledsageordningen i sin tid blev indført, blev den indført som en handicapkompenserende ordning til grupper af handicappede under 67 år, der levede isoleret og ikke kunne komme ud på anden måde. Det var den gruppe, man via ordningen ønskede at give mulighed for at have et mere aktivt liv ved at kunne blive ledsaget til forskellige aktiviteter efter eget ønske. Gruppens muligheder og forhold skal altså sammenlignes med muligheder og forhold for personer i den erhvervsaktive alder.

Hvis ordningen udvides som foreslået, hvor de, der har haft ordningen, kan beholde den, når de fylder 67 år, kan det godt være, at man ophæver én form for ulighed, men man skaber en anden ulighed, for hvad så med de personer, som får lignende problemer, efter de er fyldt 67 år? Så vil man altså have den situation, at nogle over 67 år vil kunne få en ledsageordning, mens andre med måske eksakt de samme problemer ikke ville kunne få den.

Derfor skal de her problemer også løses lidt mere generelt og være fokuseret i forhold til at hjælpe de over 67-årige. Blandt andet er hjemmehjælpen gjort mere fleksibel. Fra den 1. april skal kommunerne give modtagerne af praktisk hjælp mulighed for i særlige tilfælde at vælge en helt eller delvis anden praktisk hjælp end den, der er visiteret til.

Den enkelte kommune kan i disse tilfælde tilbyde modtagerne at bytte til ydelser, der ligger ud over den nødvendige praktiske hjælp. Det kan f.eks. være ledsager på gåture eller lignende. Det er vigtigt at holde fast i, at den enkelte bruger får den nødvendige praktiske hjælp til de opgaver, som pågældende ikke selv kan løse. Ønsket om at bytte ydelse skal derfor ses i sammenhæng med kommunernes forpligtelse til den nødvendige praktiske hjælp.

Derudover rummer serviceloven muligheder for, at pensionister såvel som ikkepensionister via kommunalt tilrettelagte tilskudsordninger kan få økonomisk tilskud til individuel befording, hvis de på grund af varig nedsat funktionsevne ikke kan benytte offentlige transportmidler.

Hertil kommer muligheden for at supplere den individuelle befording efter serviceloven med kørsel gennem trafikselskabernes kørselsordning. Disse ordninger tilrettelægges lokalt af

amter og trafikselskaber i samarbejde med handicaporganisationerne.

Så til sidst vil jeg gerne påpege, at det i forbindelse med førtidspensionsreformen har været udgangspunktet, at pensionisters behov skal varetages via pensionslovens bestemmelser. I forbindelse med overgang til folkepension skal der således foretages en grundig vejledning af borgeren, hvor vedkommendes fremtidige økonomiske situation og hensyn til behov for praktisk og personlig hjælp, hjælpemidler m.v. samlet bliver vurderet.

Samtidig vil det være relevant at vurdere om vedkommende kan få personligt tillæg efter § 17 i pensionsloven. Kommunerne kan efter den bestemmelse yde tilskud til dækning af udgifter til kollektiv eller individuel befording, hvis pensionistens forhold er særlig vanskelige.

Derfor finder regeringen ikke, at vi kan støtte dette beslutningsforslag.

Grete Schødt (S):

En ledsageordning til handicappede borgere blev gennemført for at sikre yngre en frihedsgrad som kompensation for et handicap.

I den forbindelse blev aldersgrænsen 67 år sat, og det var selvfølgelig ud fra den betragtning, at bliver man ældre, er der også et større behov for hjemmehjælpen og opgaver udført af hjemmehjælpen, og der er så nogle andre mekanismer, der træder i kraft, når man først er fyldt 67 år, bl.a. initiativer som kørselsordning.

Forslagsstillerne foreslår så, at lovgivningen om, at alle, der i dag har ledsageordning, fortsætter med denne ordning uanset alder. Det er egentlig ret sympatisk, for handicappet stopper jo ikke, fordi man bliver 67 år. Det er jeg faktisk helt enig i. Men der er en høj pris at betale, og jeg mener ikke, at vi giver mere lighed og frihed til hele målgruppen.

Det næste spørgsmål, man så kan stille er, hvor mange det her vil komme til at omhandle. Ja, det er kort og godt alle, for man kan jo godt få et handicap, når man bliver ældre. Så jeg tror altså godt nok, at det er lidt uoverskueligt at gennemføre det.

Jeg mener så også, at familien, besøgsvenner og pårørende er vigtige hjælpere, som man ikke skal lade afløse ved sådan en lovgivning som denne her.

Med den beslutning, som vi for nogen tid siden tog om et friere valg til at bytte en ydelse af praktisk bistand ud med f.eks. en køretur til bycentret, hvis fru Hansen gerne vil købe en ny